

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 ».
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES VISIONS DEL SEN TOMEU.

Aquest homonet es un d'aquells véys fanés, homos de bé a carta cabal, senzills de cò, que jodican els altres per lo qu'ells los passa y que no van de postissures.

En está un poch malalt ó escrupulós sa fèbre li puja a n'es cap, y sòl veure y contà còses altes de punt, tan rares y admirables que fan impressió a qualsevol que l'escolta.

S'altre vespre passarem sa vetlada plegats y venguérem a conversá des dijuns de Corema y de sa fèbre des seu cap.

—Ara qu'heu trèt a ròllo aquesta còsa, (mos digué), vos vuy contà ses visions que vatx tení una vegada; y lo que 'm va passá, amb aquesta ditxosa fèbre que 'm patxucava fòrt ferm.

—Digau, digau, (responguérem.)

Y comensá a contà d'aquesta manera:

—Heu de pensá y creure, germanets, qu'un any jò vatx fé sa Corema massa ajustada y fexuga, encara que fés feyna de sòl a sòl, menjava molt poch, no barenava, ni prenia parva, ni feya colació; no més dinava d'un escudelló de llegum en tocá es mitx dia; y quant vengué sa Setmana Santa estava ja més magre que un bacallá y encara me vatx empená en fé ses coranta hores que son, no menjá rès desde que pòsan el Bòn-Jesús al *moriment* fins que tòcan campanes, qu'era lo que feya sa méua dòna na Tonina, al Cèl sia. Axò me doná una debilitat tant gròssa qu'es Divèndres Sant, quant sortia de la Parròquia heu vatx volé contà a n'es confés y aquest sant homo, en lloch de dirme que tot allò eran mèrits contrèts devant Den, me va posá un cap com un ase; me va dí qu'aquell excés de penitència era un pecat que feya perqu'heu robava de feyna a l'amo; que Deu volia que fèssim penitència però amb coneixament y mesura; qu'estava molt bé que persones acomodades fèssen ses coranta hores, però que jò qu'era un llogat havia obrat molt malament. Axò me doná una fèbre a n'es cap tan alta

de punt que me va parexa que 'm moria, y fins y tot vatx arribá a creure qu'havia badayat y qu'era mòrt. Si no fos estat pe s'alená heu hauria cregut tothom.

Es méu cap se va quedá amb un enteniment clá, del tot espavilat, amb una memòria tan fresca que tot heu tenia sempre present devant la vista; y me recordava de còses de quant era allòt que ja m'havian fuytes del tot havia anys; y amb una voluntat tan fina que no més que volgués pujá, pujava; y devallá, devallava; perque totes ses méues bones òbres s'havian convertides amb ales per volá, maldament ses dolentes fossen pèsos de plom que penjavan des méu còs.

Vatx pensá «Per amunt» y per amunt m'en vatx aná.

Al punt vatx veure els estèls que tornavan gròssos y resplandents com a sòls y una partida de Cèls que tenian còses admirabilíssimes que no vos sé esplicá.

En es primé que vatx arribá, hey vatx veure cares hermosíssimes, sense necessitat de tot aquest cala portal de *polvos* y botelles y potingos, ni de lassos de seda, ni bollos pe ses anques, ni randes p'es clotell. Corre d'aquí, corre d'allá; cerca d'un vent, cerca de s'altra. Jò no gosava parlá. Mira que mira per veure si trobaria na Tonina ó qualche conegut de la vila. Ni un ànima.

—¿Que cercau, germá mortal? (me demaná una jove que parexia una Puríssima.)

—¿Ahont es aquí? (vatx preguntá.)
 ¿Axò que no es el Cèl?

—Part del Cèl, (me digué.) Poreu pujá més amunt encara si voleu; tant com voldreu si l'heu de veure tot.

—Vaja per amunt, (vatx dí jò.)

Y al punt vetx que s'acòstan altres estèls y cèls més preciosos qu'es primés plens d'angelets amb una cabeyera rossa com un fil d'òr, y unes aletes blanques com sa néu.

Per amunt, vatx torná a dí; y ja veitx arribarné d'altres de més hermosos, y més gròssos, y més grans; plens d'hommos y dònnes, nins y nines, que tots duyan una palma amb sa má.

Per amunt, vatx torná a dí encara; y comens a veure que n'arribavan uns altres més sorprendents qu'es primés, plens de jardins de flòrs y dins ells milions de vèrges senzillament vestides, hermosíssimes del tot, finísimes de formes, de veu y d'expressió; presidides per una, que de resplandent qu'era y hermosa, no la podia mirá sense senti qu'es méu còr vessava amor, santedat y respecte.

Encara més amunt, vatx pensá; y pujant d'aquesta manera vatx aná passant revista a milions d'estèls y cèls, sense veure may cap conegut méu per lloch. ¡Com será axò! me deya a mí mateix. ¡Sa méua vila qu'es una de ses més famoses de la cristiandat y de ses més devòtes de Mallorca; y no trobarné cap des seus vezins per aquí dalt! ¡Lo milló que ja n'he vists uns quants d'altres viles veynades a sa méua, que passen en el mon per més xerèques qu'ella!

A la fi vatx arribá a una estrella preciosíssima ahont s'hi veyia una gran creu tota resplandent com si fós de brillants; y devòra ella milions d'homonets guapos y simpátichs, cantant amb alegria una música tan armoniosa que no sé com dirvosho. Jò allá m'hi hauria quedat de bona gana pera sempre.

—Jò no haguera fèt cas de pasarhi un estiu.

—¡Regoma! y jò dèu mil, y tots ets hivèrns del mon.

—Ja'u crech. ¿Que no sues per dirhó?

—Seguiguem y no 'm destorbeu. Jò mirava per una part y s'altre, per veure si afinaria qualcú de la vila; però, ¡es cobrombos! ni la pols. Quant ja estava per tirá encara més amunt, vatx afiná d'enfòra un que duya calsons amb bufes de blau y blauet, y un jaquet que li arribava a mitjan esquena.

¡Hola! vatx dí; aquell me pareix des nostros. ¡Oh! ¿Y que no es mèstre Gòri, aquell beneyt qu'era es ludibri de la vila y que no tenia ahont caure mòrt? Y ben segú qu'es ell. Atesa sa pòca fama y es poch cas que n'feyan d'ell quant era viu, may m'hauria cregut trobarlo tan amunt, ni tan rich de glòria. M'hi acòst y pegantli un toquet a s'esquena, li dich:

—¿Que tal, mèstre Gòri?
 —¿Tú per aquí? Ja estich ben content, (va respondre.) ¿Y quant has mòrt?
 —Jò encara som viu, però he vengut à veure si trobaria sa mèua dòna na Tonina.

—¿Y còm estás tan magre?
 —Per mor de sa Corema que l'he fèta massa prima.

—Ves alèrta; que tant se pèrd per massa còm per massa poch. Tú procura no menjá carn ni rès demés y dejuna de vicis y golosines y de mals pensaments.

—Bé, bé. Digaumè ahont trobaré na Tonina que desitx sèbre quines aygos beu y per hont pastura.

—No 'u vulgues sèbre, ni me 'n parlis.

—Còm que vulgueu dí.... no sé que.

—Rès vuy dí.... però, *Gat escaldat d'aygo freda tem*; y n'hajam parlat pròu.

—No vos enfadeu, que no hey ha tant per tant.... Jò no crech que.... Bé, me podria enganà.... però sempre l'havia tenguda per una santa.

—Y jò també; del tot.

—Ella anava à missa cada dia, no al-sava may ets uys d'en tèrra, sempre resava Corones amb ses altres bènes dònes amigues séues, no dexava may cap Sermó, ni cap Novenari, ni cap funció d'Iglesia. Era lo qu'es diu una verdadera beata.

—Però, falsa. Y aquesta casta de beates tenen tantes feynes per aquí dalt, còm es cans à ses Corant' hores.

—¿Y aquella careta séua, tan empa-gahida, tant de monjeta?...

—Sí. Careta de flò d'argalaga; hermosa per defòra y plena d'espines per dedins.

—May m'hauria pensat no trobarla pròp de vos per aquí dalt.

—Saps per aquí que pensan d'altre casta que no p'el mon. Saps à sa nòstra vila que n'hi ha de molts còm ella. Homos y dònes, véys y joves, amb cota y sense, que no més tenen sa pallaròfa de catòlics; y à devall, sa bossa plena y altres còses pitjós. Deu sòls heu sap qu'hey ha devall.

—Bòno. Acabem d'una vegada. ¿Me voleu doná dos doblés d'informes des paradero de na Tonina, ó nó?

—¿Te sortirà cá!

—Maldament me surti cussa.

—¿T' en apanadirás!

—Jamay.

—Se pagarà del téu.

—Jò m'en aconhort.

—Ydò, tira per cantá. Pren per avall, fins al cap de tot. Trobarás una còva, entra per endins, sempre per endins, fins à lo més fondo; y en essé allà demana pe ses beates falses y prest la veurás.

—Moltes gracies, mèstre Gòri.

—A reveure.

Deix aquell homonet, y ja som partit cap avall. Amb un santiamen arrib à sa

boca de sa còva. Era tal sa feredat que feya y es baf pudent que'n sortia, que es mèu còr no hey gosava entrá. Ses cames tornavan arrera; però à la fi; pech llongo y per endins.

Vatx comensá à veure gent acaramullada dins aquella fosca que passava pena de bòn-deveres. N'hi havia uns que sempre ploravan sense consòl. Altres que se remolcavan p'en tèrra còm si tenguessen mal de ventre fòrt. N'hi havia que pegavan jiscos dolorosos, y d'altres que sofrian tota casta de males malalties.

Jò aclucava ets uys per no veure tantes llástimes, y per endins sempre.

Tornava sentí laments y tornava obrí ses pipelles per veure si hey trobaria na Tonina; y altre pich los havia d'aclucá depressa per no mirá aquelles cares desgavellades de doló y amb postures ses més rares de sa desesperació més gran.

Ja me sabia greu s'haverhi entrat y estava ja dos per tres per torná sortí à defòra, quant vatx topá amb un caramull de condemnats que eran tots per-sones de la vila.

—¿Y ahont es aquí que tants de coneguts hey tròp?

—Aquí estám tots es beatos falsos, ets hipòcrites, ets embusters, ets homos de dues cares y es llops amb sa pell d'auveya.

—¿Hauriau vist sa mèua dòna, na Tonina?

—Vatla-t'allá, à lo més endins de tot.

—La vatx sentí tossí y la vatx conexa totduna per sa veu.

Encara tossia de sa matexa manera qu' abans, còm si hagués tenguda aresta à sa gargamella.

—¿Tonina! (li vatx dí.) ¿Còm! Tú qu'eres tan santa dòna...

—De defòra, (me digué amb veu desesperada), però no de dedins.

—¿Y aquells uys baxos que sempre duyes?...

—Llavò la pensava milló à sa dolentia qu' havia de fé aquell dia.

—¿Y aquelles tantes misses?...

—Era perque'n véssen....

—¿Y aquelles Corones que resaves amb ses amigues?...

—Es temps que resavam murmura-vam, tayavam sayos à tothom y despe-llissavam al pròxim.

—¿Y aquells dijunis y coranta hores de Setmana Santa.

—Menjava d'amagat de tú y de tothom.

—Y aquells Novenaris y Sermons à l'Iglesia.

—Llavò amb so truy feya jò milló mon 'xam y robava lo que podia y altres herbes.

—¿Y ses téues amigues?....

—Jò les duya à pèrdre y no s'en te-mian.... Ara pach per totes elles.

—¿Y gens de temps tengúeres per apanaditè des téus pecats?

—Sa confiansa 'm va pèrdre. Jò creya que bastava per salvarsé es no doná es-cándol, resá molt y dú un vestit de bòn cristiá. Ara vetx qu'es defòra es lo de ménos y que lo qu'havia mesté per aná al Cèl era un dedins ben net y ben sá.

—¿Y ja no hey ha remey, Tonina?

—Ja no n'hi ha cap. Es castich es etèrn. Mira per tú y no penses may més en mí.

Ets uys m'espiretjaren, y quant vatx repará qu'aquelles llágrimes aumenta-van sa desesperació de sa mèua falsa dòna, vatx fojí depressa d'allá dins y m'en vatx torná en aquest mon, tremo-lant de feredat.

Una suada mascle me calmá sa fèbre, y es repicá de ses campanes des Dissapte de Glòria me despertá xalest y em vatx trobá bò.

De llavónses ensá me cuyd més d'es dedins que d'es defòra; procurant axí mateix doná mòstres de sa mèua creèn-cia, més amb sos fèts qu'amb ses pa-raules, més amb sa manera d'obrà y viure qu'amb so vestit y sa cara.

Aquí callá el sen Tomeu, y nòltros de ses séues visions ne podem trèure molt en nèt p'es nòstro comportament en aquesta vida; y més aviat hem de procurá pareixa auveyes amb pell de llop, que essé llops amb pell d'auveya.

UN ESCOLÁ.

TRADUCCIÓ D' ES MISERERE.

¡Deu mèu; ¡misericòrdia
 Teniu de mí! ¡Senó, segons la gran
 Misericòrdia vostra.
 Compatiu Deu mèu, des méus pecats!

Borrau, Senó, des llibre
 De mes culpes sa mèua iniquitat,
 Conforme s'abundancia
 De ses vòstres moltíssimes pietats

Rentaume bé; rentaume
 De vilesa mon còr y de maldat,
 Y de tota impuresa,
 De tot pecat, ma vida natetjau.

Perqu'he coneguda ara
 Sa mèua infamia y gran iniquitat,
 Devant sa vòstra vista
 Quantre de mí mes culpes sempre están.

Quantre sa bondat vòstra;
 Quantre de Vos tot sòl jò vatx pecá.
 Devant sa vòstra vista;
 Devant de Vos jò vatx obrar es mal.

Y ho dich perqu'amb ses vòstres
 Paraules Vos pugau justificá
 Vencent vòstron Judici
 Qu'es Judici d'etèrna veritat.

Dins ses infuques vies
Jò vatx essé format y engendrat,
Y'm concebé ma-mare
Dins es peccat amb s'esperit del mal.

Perqu'heu estimat sempre
La veritat etèrna, m'heu mostrat
Ets secrets y mistèris
De la vòstra Saviesa qu'es tan gran.

Amb lo solpassé vòstre
Esquitaume y mon còr nèt quedarà,
Rentaume amb sa vòstra aygua
Y romandrè més que la néu, de blanch.

Vos, dareu s'alegría
A mos sentits. Mos òssos saltarán
Amb lo conhòrt alegres;
Mos òssos apocats y humiliats.

Apartau vòstra cara;
No mireu; no mireu los méus pecats.
Borrau, Señor, depressa
De lo méu pit ses grans iniquitats.

Un còr plè de puresa
Dins mí, Deu méu, ara de nòu creau;
Y un esperit ben rècta
Posau dins més entrañes, renovat.

De la vòstra presència
No m'enjagueu, Señor. Teniu pietat
No'm priveu més estona
De lo vòstre esperit tan pur y Sant.

Tornaume s'alegría
De que vos puga veure y alabá;
Y confortaume s'ànima
Amb un esperit fòrt y principal.

Que jò à tots ets infuques
Vòstres camins los aniré enseiant,
Y faré qu'ets impiós
A Vos se converteixcan amb gran plant.

Deu de la salut méua,
Lliberaume des castich de sa sanch
Y ma llengua en tot hòra
Sa vòstra gran justícia cantarà.

Obrin sa méua boca
Y mos llabis per tot vos lloharán;
Y vòstres alabances
Sempre ma boca y llengua ensalsará.

Perque si desitjasseu
Cént sacrificis, los faria aviat,
Més à Vos no eus agrada
Inmolació de víctimes amb sanch.

Deu vòl es sacrifici
D'un esperit per éll atribulat,
Donchs Deu no desprecia
Lo còr contrit, del tot humiliat.

¡Señó! feys bé à sa vòstra
Santa Siòn, amb bona voluntat;
Perque se reconstruescan
De la Jerusalem los murs sagrats.

Llavòres sacrificis
De benigna justícia vos farán.
Y Vos acceptareu los
Si son de Vos, digníssim holocaust.

Llavòres anells tèndres,
Sens lletjura ni màcula de mal
En vòstre sacrifici
Demunt es nòus altars s'oferrán.

N'OT NET.

SA FIRA DEL RAM.

Sense necessitat de Junes, ni Bom-bos, ni Cartells, ni Programes, ni Com-missions de cap casta per demaná do-blés à ningú, ni per arbitrá recursos per durla à efecte, avuy decapvespre co-mensa à dins Ciutat una de ses Fires més celebrades de Mallorca qu'es sa de Juguetes del Ram.

Anit, demà tot lo dia y especialment demà es decapvespre y vespre, es truy qu'hey ha à La Rambla es imponderable. Sempentes d'un vent, colsades de s'altre, es *pollos*, pipiolis en bòn mallorquí, fan es malcriat d'una manera avorrible per tothom que té una mica de seiny entre ceya y ceya. Bargantellòts pagesos y menestrals que van à cassa de criades renouhues, fan son axam per allà es diumenges després de havè dinat y fa que la gent més educada vaja à La Rambla es dissapte y destin aquest dia per anà à veure ses botigues que sòlen está molt adornades y amb una bòn encesa.

Fa xexanta anys que la tal Fira, se pòt dí aquí y à un'altre part, no existiá. Lo qu'existía tant sòls era sa devoció d'anà la gent en es Convent de Monges de Santa Margalida à adorá la Santa Faz qu'allà tenian còm à relliquia notable, y que no treyan à vista des públich més qu'es dia del Ram. Es concurs de gent y s'essé dissapte ó dia de Mercat fench causa de qu'alguns jarrés se posassen dins sa clasta des Convent à vendre olletes y jarretes petites de terra envernissades y bònnes per jugá ses nines; y ciurells y campanes també de terra per entretenirse ets atlots.

D'aquí vengué es qu'alguns anys després hey posassen qualque taula amb santets de Manacó y qualque trast amb garbayons.

Quant passaren ses Mònges de Santa Margalida à La Concepció, devés l'any coranta, es trasts de ses juguetes de terra se posaren à n'es carré de La Concepció y comensaren es llanternés à durhi juguetes de llauna. Més envant es fustés hey dugueren tauletes y lletets de fusta, y còm aquell carré no es molt ampla, s'Ajuntament maná qu'es venedós de juguetes se posassen à s'era de l'Hospital, ó sia à sa plasseta qu'hey ha devant La Sanch y es Camp-Ròig.

De cada any va aná amb augment sa Fira. Ja no foren juguetes totes sòles lo qu'hey dugueren à vendre. També hey venian rollos y dátils y altres còses bònnes per ses gents grans; y axò va fé precis es que se li señalás à sa Fira un lloch més gran, y s'Ajuntament maná llavònses que se fés à La Rambla.

S'en temeren es catalans y comensaren à vení amb juguetes d'Alemania y de més gust. Primé en vengué un que va fé bònns negòcis, llavò un altre y un altre y tots aquests se col·locavan cada any à ses botigues qu'están pròp de La Rambla, pròp des Teatro y en es mateix *atrio* des Teatro.

A la fi aquests derrés anys sa Fira ja no ha quedat localisada à La Rambla y à ses botigues des catalans, sinó que totes ses botigues de quincalla y moltes de llanterné se converteixan es dissapte del Ram en trasts de Fira ahont s'hi pòden admirá juguetes precioses y de molt de prèu.

Ses botigues que fins ara s'han distingit per ses séues novedats y baratures son; sa de n'Aguiló à n'es carré de Sant Nicolau, sa d'En Bonnin darrera Sant Nicolau, sa d'En Prats en es Pas den Quint, sa d'En Burgart y En Villalonga à sa Plassa de ses Copiñes, sa d'En Vivé à Cort y sa d'En Miró à n'es carré d'Odon-Colom.

Ets atlots avuy y demà van al ayre y son sa pesadilla de son pare y de sa mare, fins que tenen ses juguetes que demana sa séua saciedad y axò es causa d'enfados y de plòrs y de rabietes, ja perque vòlen lo que no pòden lográ, ja perque no se contentan amb una ó dues totes sòles y voldrian tota sa boliga ó botigues qu'han vistes.

Ets séus pares ténen una bònna ocasió per premiá sa séua aplicació y bòn comportament, per estodiá per hont despunta y per enseñarlos de contentarsé amb lo necessari y de que s'avesin à donarsé un copet en es morro cada vegada que senten desitjos de posehí allò que no está en es séu alcans.

Suplicam à n'ets iniciadós de nòves Fires que procurin estodiá sa manera de que se val sa mateixa naturalesa de ses còses per fé qu'aquelles naixquen per sí sòles y brostin naturalment dins sa població, sense necessitat de valersé de mèdis dirèctes ó indirèctes vetsatòris que may agradan à n'es públich, y fan després que n' lloch de *fires* surtin *fascos* que traduhits en bòn mallorquí ténen es nòm de *buñols*.

PREP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Hem sabut amb molta de satisfacció que Don Josèp M.ª Bárcia, Inspectó d'Instrucció pública de ses Balears, ha

visitat ja ses escòles y costures de tots els pòbles de Mallorca, axermant s'ignorancia de mal gènere perque sa bona trèga bons gòxos, fènt pagà fins a un centim lo que se devia a n'es pòbres mèstres (que no era poch) y adressant algunes Juntas locals qu'havian torsut es pèrn ó l'havian perdut del tot, de no fé rès, s'entén.

¡Y diuen qu'à Mallorca no hey plòu perqu'hey ha poch pins! Nòltros creym que no hey faltará tèya mentres n'hi haja cap.

Axò mos agrada, señó Bárcia; que tothom vaja p'es camí y fóra vèssa. ¡No faltava més!

*
**

Donam les gracies à Mossen Jacinto Verdaguer per s'exempla que mos ha remès de s'escuhida edició de sos *Idilis* y *Cants místichs*. Es una flòr literaria hermosíssima y sos olors son tan celestials qu'es impossible no senti sa calrada d'un raitx de glòria cada vegada qu'un l'olora.

Li donam les gracies de bon còr.

*
**

Varem essè invitats p'el señó President des *Conservatori Balear* Don Tòni Villalonga à sa funció del dia 29 y sentirem molt ferm el no podè assistirhi. Sabem que va essè una funció lluhidíssima, y ménos no es podia esperà de s'animació que du aquesta Societat y des bon rumbo qu'ha près.

Agrahim s'obsèqui.

*
**

Altre tant devem havè de dí des *Circulo Mallorquí*. De segú qu'es Concèrt Sacro que donará demà será una funció escullidíssima com heu solen essè totes ses que dona.

Agrahim à D. Miquèl Socies y Caymari son digne President s'atenció tenguda.

*
**

Fragment clàsicament britànich d'una circulà que dirigeix à n'ets séus Sócios *La Zoological Necropolis Company* de Lóndres:

«Mos proposam establí à unes quantes milles de Lóndres un cementèri ahont podrán essè col·locats, després de sa séua mòrt, es cans faèls, es moxos y ets aucells. Ses persones qu'els han estimat podrán aixecarlos monuments funerariss.»

De segú que sa Societat prosperará.

¡Es tan *escèntrica* s'idea!

¡Y atendre à mitja dotzena de criatures humanes que durant s'hivèrn se mòren diariament en Lóndres de fam ó de fret seria tant vulga!

Sa caridat es una virtut antiga.

*
**

Aquesta màquina endronsadora que va p'es tramvia es bastant capritxosa.

Ja ha fèt quatre malcriadeses dins Ciutat. Sa derrera fench dimecres que quant es conductó volia que sortís pe sa Porta ella prengué cap es carré de ses Rafes.

Avis à n'es públich perque li estiga alèrta.

*
**

Axò de tants d'incèndis p'el mon, particularment dins Teatros es una còsa que passa de retxa. A nòltros ignorants se mos ha aficat dins es toix qu'axò ja no es accident casual sinó mal intencionat.

*
**

Es tròs de camí que va de s'Esglasyeta à Son Pachs may era hò perque ets auballons d'aquesta possessió el rentavan y en feyen una riera, en rompre. Hey fèren un torrent al costat y es camí ha estat hò desde llavònses. Ara, perque ets auballons no han esclatat fa uns quants anys ja's pensan que no ha de vení pús aygo per allà y es veynats de aquelles possessions per passà es torrent l'umplan amb paret macisa. Vendrà un dia qu'aquest descuyd s'en tornarà dú es camí. ¿Y quin tendrà sa culpa?

Donam avis à ne qui correspònga.

COVERBOS.

Un sollicherich va anà à confessarsè y es confès li preguntá:

—¿Es Manaments de la Lley de Deu, quants son?

Ell com tan sòls no sabia com hey anavan à apendrerlòs, digué:

—Perla-vera.... ¿y enkara nu sap axò vòcc-mercè? Vaja ke no vuy un cunfessó tan ignorant. Me'n vatx.

Y ja li va havè estret.

*
**

Es ministèri Sagasta va dexá un empleat cessant, y ell quant heu sabé no parava de dí devant tothom:

—Sa pèrdna des méu empleo pòt costá la vida à moltíssimes de persones.

Sa policia l'agafá y el posá près; y quant es Jutge li preguntá perque amenassava y que pretenia, ell contestá:

—Jò no he amenassat à ningú, y sòls he volgut dí que'm faria metge.»

*
**

—Tonina. Te crid, te crid, y tú no me respòns.

—Jò li diré, señora. Vostè ahí me va doná per ordre que'n parlarmè no li contestás.

*
**

—No te pareix, Bèl, (deya un homo à sa séua dòna), que totes ses dònnes están donades á n'el Dimòni?

—Sí, Mateu. Tòduna que son casades.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es signe des cristiá es sa creu.

SEMBLANSES.—1. En que té còrdes.
2. En que té plomes.
3. En que té corredors.

4. En que té marges.

QUADRAT.....—Bota-Oros-Toro-Asos.

PREGUNTES.....—1. Ets anys.

2. Sa coua.

3. Perque duen ses botes estretes.

CAVILACIÓ.....—Cantarano.

FUGA.....—Quant plòu y fa sòl la Mare de

Deu fa un flòl.

ENDEVINAYA.....—Una màquina de cosí.

GEROGLIFICH.

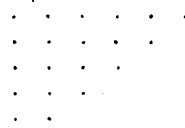
ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Ciutat à un hòrt?
2. ¿Y ses matemàtiques à n'es sòl?
3. ¿Y ses dònnes à ses monèyes?
4. ¿Y ets empleats de La Sala à n'es dies?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un hòl de dòna; sa 2.ª, es sèu llinatge; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un llinatge forasté; sa 5.ª, lo que tenen moltes señores; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

D. MARTÍ

Compòndre amb aquestes sis lletres es nòm d'una capital.

UNA FADRINA CASADA.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.A .A .E. .E.A .A .A.A

DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Som nou, som vey,
Som alt, som baix,
Som brut, som nèt,
Lluhent ó esfondrat.

ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)